

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Ο Τσάρος Νικόλαος Β', κατόπι προτροπής των Μεγάλων Δουκών, είχε απομακρύνει τον περίφημο Ρασπούτιν από τ' ανάκτορα, μολοντί η σύζυγός του 'Αλεξάνδρα αισθάνεται πραγματική λατρεία για τον σατανικό καλόγηρο. Μία νύχτα ο Νικόλαος βρήκε κάτω απ' τὸ μαξιλάρι του ένα σημείωμα πού έγραφε: «'Η τὸν Ρασπούτιν ἢ τὸν θ' ἄνατολ». Τρομαγμένος, σηκώνεται ἀμέσως καὶ φωνάζει τὸν καμαριέρη του Ζαχάρ για νὰ τὸ δώσει ἐξηγήσεις. Μὰ αὐτὸς προσποιεῖται ὅτι δὲν ξέρει τίποτε καὶ τότε ὁ Τσάρος πηγαίνει στὴν κρεββατοκάμαρα τῆς συζύγου του, γιατί ὑποψιάζεται ὅτι κάποιος ἀπὸ τὸ περίβλλον τῆς Τσαρῖνας ἔγραψε τὸ μυστηριώδες σημείωμα. Ζωπρὰ σκηνὴ ἐπακολουθεῖ μεταξὺ τοῦ αυτοκρατορικοῦ ζεύγους. 'Εντομεταξὺ ἡ κατάσταση τοῦ Τσαρέβιτς ἐπιδεινοῦται καὶ ὁ Τσάρος ἀναγκάζεται νὰ προσκαλέσῃ πάλι τὸν Ρασπούτιν. Ταυτοχρόνως φτάνει στὸ παλάτι ὁ νεαρὸς Μέγας Δούξ 'Ιβάν, ὁ ὁποῖος εἶνε, τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ μιὰ Γαλιθία δασκάλα, τὴν Πρίσκα. 'Ο 'Ιβάν πάει κι' αὐτὸς στὸ δωμάτιο τοῦ Τσαρέβιτς, ὅπου βλέπει τὸν Ρασπούτιν νὰ κἀν πάλι τὸ θαῦμα του, νὰ σταματᾷ δηλαδὴ τὴς αἰμορραγίης τοῦ Τσαρέβιτς. 'Εξάλλος τότε φεύγει καὶ κατεβαίνει κάτω στὸν κῆπο. Μὰ σὲ λίγο ὁ Τσάρος τὸν προσκαλεῖ κοντὰ του καὶ ὁ 'Ιβάν καταφέρεται δριμύτατα κατὰ τὸν Ρασπούτιν, τὸν ὁποῖο, μπροστὰ στὴν Τσαρῖνα, ἀποκαλεῖ τσαρλατάνον. Στὴν ἀρχὴ ὁ Τσάρος τὸν ἀκούει μὲ προσοχὴ, μὰ κατόπι θυμώνει καὶ διατάσσει τὸν 'Ιβάν νὰ μείνῃ ὑπὸ περιορισμὸν στὰ διαμερίσματά του. 'Ο Μέγας Δούξ ὁμως, παρακοῦστας στὴ διαταγὴ του, πηγαίνει στὸ σπίτι τοῦ φίλου τοῦ ἀξιωματικοῦ Σεργίου, ὅπου μιὰ φίλη του, ἡ ἀραβία χορεύτρια 'Ελένη, τοῦ ἀποκαλύπτει πῶς ἦταν ὁ πραγματικὸς πατέρας του καὶ τὸν διηγεῖται τὴν ἱστορία του. Κατόπι, μαζὺ μὲ τὸν Σέργιο, ὁ 'Ιβάν πηγαίνει στὸ ἀνακτορικὸ περίπτερο τοῦ 'Ερμιτάζ. Οἱ δύο νέοι εἰσχωροῦν κρυφὰ ὡς τὴ σοφίτα του κι' ἐκεῖ, ἀπὸ μιὰ τρύπα τοῦ πατώματος, κυττάζουν ἀκόμα στὸ κάτω διαμέρισμα, ὅπου πρόκειται νὰ γίνῃ ἡ «ἔκθεσσις» τῆς Μετανοίας, στὴν ὁποία θὰ συμμετάσχουν ὅλες ἡ κυρίες τῆς Αὔλης καὶ ὁ Ρασπούτιν.

τήσουμε λοιπόν, ἀδελφές μου, γιὰ νὰ ἐκμηδενιστοῦμε καὶ νὰ σωθοῦμε... "Ὅταν ἀμαρτάνετε μαζὺ μὲ μένα, ἡ σωτηρία σας εἶνε σίγουρη, γιὰτὶ ἔσασαρκῶνω τὸ ἅγιο πνεῦμα!..."»

Ἐκείνη τὴ στιγμῇ, ὁ Σέργιος εἶδε στὸν μεγάλου δοῦκα ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς σοφίτας τὸ ἀνακτορικὸ πάροχο... Μερικὲς σκιεὲς γλυπτοῦσαν μὲσ' ἀπ' τὰ δύο δέντρα, διευθυνομένης βιαστικὰ πρὸς τὸ 'Ερμιτάζ. Κοντὰ στὸ περίπτερο, δύο ἄλλες σκιεὲς πανύψηλες ὑποδεχόντουσαν αὐτὲς πὸς ἔφταναν κι' ἀντάλλαζαν μαζὺ τους μερικὰ λόγια. 'Ήσαν, προφανῶς, οἱ φύλακες τοῦ Ρασπούτιν, γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ 'Ιβάν εἶχε ἀκούσει νὰ γίνεται τόσος λόγος στὴν Πετροῦπολι.

'Ο Σέργιος τοῦ ἔκανε πάλι ἕνα νόημα κι' ὁ μέγας δούξ ξανάσκηψε πᾶνω ἀπὸ τὴν τρύπα.

'Ἡ αἰθούσα φαινόταν ἔρημη τώρα... "Ἐνα τέταρτο πέρασε ἔτσι, ὅταν ἔξαφνα μιὰ πόρτα ἀνοίξε στὸ βάθος διὰπλάτη καὶ μιὰ παράδοξη συνοδεία ἔκανε τὴν εἰσοδὸ τῆς.

Ἐπὶ κεφαλῆς βᾶδιζαν ὁ Μπαντονάγιεφ κι' ὁ Ρετονικόφ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα. Πίσω τους ἀκολουθοῦσαν, δυο-δυο, καμμὰ εἰκοσάρια γυναῖκες πὸς φοροῦσαν ὅλες μακροῦς κνιστιστοὺς χιτῶνες βιολετ. Ἐκαναν τὸν γύρο τῆς ἐξέδρας, γονάτισαν περνώντας μπρὸς στοὺς δύο θρόνους, κι' ἔπειτα πῆραν ὅλες τους ἀπὸ ἕνα μαστιγιο, ἀπ' αὐτὰ πὸς βρισκόντουσαν στὰ σκαλοπάτια.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— Θὰ δῆς!... Θὰ δῆς!... τοῦ ἀπάντησε ὁ Σέργιος. 'Ἡ κυρίες πὸς θάρρουν ἔδω, θὰ ὑποβληθεῖν σὲ διάφορες τιμωρίες γιὰ νὰ ἐξιλειωθοῦν. ἐπειδὴ ἀμαρτήσαν μαζὺ μὲ τὸν Ρασπούτιν!... Καταλαβαίνεις;

— Μὰ γιατί ν' ἀμαρτήσουν μαζὺ μὲ τὸν Ρασπούτιν;... "Ἄν δὲν ἀμαρτάναν, δὲν θὰ εἶχαν ἀνάγκη νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ ἐξιλειωθοῦν...

— Σίγουρα δὲν καταλαβαίνεις τίποτε, εἶπε ὁ Σέργιος μ' ἕνα ψυχρὸ χαμόγελο. Δὲν καταλαβαίνεις πὸς ἂν δὲν ἀμαρτάναν καὶ δὲν τοὺς εἶδιδο ἔτσι ἡ εὐκαρία νὰ μετανοήσουν, δὲν θὰ κέρδιζαν ἔτσι τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ὅπου γίνονται δεκτὲς ἡ μετανοοῦσες ἀμαρτωλές!...

— Ἐ! ὄχι!... Δὲν καταλαβαίνω τίποτε!... Δὲν καταλαβαίνω τίποτε!... ἀναστένανε ὁ φτωχὸς 'Ιβάν, ὁ ὁποῖος εἶχε πᾶσει μὲ τὰ δύο του χέρια τὸ κεφάλι του κι' ἀναρωτιόταν μέσα σὲ ποῖο φρονοκομεῖο εἶχε βρεθεῖ ἔξαφνα...

Δὲν καταλάβαινε τίποτε καὶ ὁμως αὐτὸ πὸς τοῦ εἶχε πει ὁ Σέργιος ἦταν τὸ χειρότερο δόγμα τῆς θρησκείας τοῦ Ρασπούτιν, ὅλο τὸ μυστικὸ τῆς παντοδυναμίας τοῦ 'Ανθρώπου τοῦ Θεοῦ στὴς ἄρρωστες αὐτὲς γυναίκες ψυχῆς καὶ στὰ διεστραμμένα αὐτὰ πνεύματα. "Ὅλο τὸ μυστικὸ του κλεινόταν μέσα στὰ λόγια του αὐτά, τὰ ὁποῖα ἐπανελάμβανε συχνὰ στὴς ἀρρωσμένες του γυναῖκες: «'Ἡ σωτηρία βρίσκειται μέσα στὴν ἐκμηδένισι τοῦ σώματος κι' ἡ ἐκμηδένισις αὐτὴ μονάχα μὲ τὴν ἀμαρτία ἐπιτυγχάνεται!... "Ἄς ἀμαρ-

'Ἡ Πονεμένη Μητέρα. ("Ἔργο τοῦ Λουκά Ντελλά Ρόμπια—Φλωρεντία)

'Ο 'Ιβάν δὲν δυσκολεύτηκε ν' ἀναγνωρίσῃ σ' αὐτὲς τὴς κυρίες τῆς τιμῆς τῆς Τσαρῖνας, τὴν πριγκίπισσα Κιρκόφ, τὴν κόμισσα Σόμερτεργκ καὶ πολλὲς ἄλλες. 'Ἡ κόμισσα Βυρονζέφ ἔκλεινε τὴν τοπιτὴ βαδίζοντας μαζὺ μὲ τὴν Ναταλία 'Ιβερσεγκίν, ἡ ὁποία στηρίζοταν ἐκστατικῇ στὸν ὄμο της, σὰν νὰ μὴν ἦταν βεβαία γιὰ τὴ δύναμι τῆς καὶ σὰν νὰ φοβοῦταν πὸς θὰ λιποψύχοσε κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς τιμωρίας.

'Ἐξαφνα ἡ πόρτα τοῦ βάθους ἀνοίξε πάλι καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ παρουσιάστηκε ὁ Ρασπούτιν ὀλομόναχος.

Φοροῦσε ἕναν κατακόκκινο μανδῦα κι' εἶχε ριγμένο στὸς ὄμους του ἕνα χρυσοκέντητο καὶ στολισμένο μὲ πολύτιμα πετράδια ὑφασμα. Ἀνέδθηκε, στηρίζομενος στὸς ὄμους τοῦ Μπαντονάγιεφ καὶ τοῦ Ρετονικόφ, τὰ σκαλοπάτια τῆς ἐξέδρας καὶ κάθησε ἥσυχα στὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο θρόνους. Κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα κανάτι καὶ εἶχε βαμμένα κατακόκκινα τὰ μάγουλά του καὶ κατὰμυρα τὰ μάτια του.

'Ο 'Ιβάν, ἀνάμεσα στὴς τόσες ἄλλες σκέψεις πὸς τοῦ διέτρεχαν τὸ μυαλό, συλλογιζόταν μ' ἀνακούφισι: «Ἐὐτυχῶς ἡ μητέρα μου δὲν εἶνε μαζὺ τους!...

Ἐντομεταξὺ, ἡ γυναῖκες ἀπὸ κάτω εἶχαν ἀρχίσει νὰ προσεύχονται, ἀναστένοντας συγχρόνως βαθεῖα.

'Ἐξαφνα ἡ προσευχὴ ἔπαυαν καὶ μιὰ γυναῖκα ἀποσπᾶσθηκε ἀπ' τὴς ἄλλες καὶ προχώρησε ὡς τὴν ἐξέδρα. Ἦταν ἡ νεαρὴ Ναταλία. Γονάτισε μπρὸς στὸν Ρασπούτιν καὶ τοῦ ζήτησε ὡς ὑστάτη χάρι νὰ τὴ δέσουν στὸν ἀτάσθαλο τοῦ

